

РЕШЕНИЕ

№ 5830

гр. София, 02.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 24.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **4883** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. чл.10 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища.

Образувано е по жалба на В. Л. В. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №06-00-194 от 04.03.2010г. на Зам.министъра на образованието, младежта и науката, с което е отказано признаване на висше образование на В. по специалността „Финанси” на образователно-квалификационна степен „бакалавър” от Киевския славистичен университет, У..

По изложените в жалбата съображения за материална незаконосъобразност на отказа -се моли същият да бъде отменен и да се дадат задължителни указания на органа за уважаване на молбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк.Х., оспорва жалба и моли за нейното отхвърляне по съображения, че в страната няма акредитирано звено на Киевския университет.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на акта, по отношение на който същият е неблагоприятен, поради което е допустима.

На първо място съдът прави извода, че обжалваното решение, с което зам.министърът е отказал за признае висше образование на лицето е валиден административен акт, доколкото е издаден по силата на делегация от ресорния

зам.министър –П. Е., допустима от чл.10, ал.2 на горепосочената Наредба /заб.с изм.ДВ бр.25/09 в сила от 07.04.2009г./ и въз основа на заповед на министъра РД-09-181 от 15.02.2010г.-л.70.

На следващо място- видно от акта- правното основание за отказ е чл.12, ал.1 т.3 от Наредбата и §4, ал.1 от ЗВО, като фактическите основания за отказ се свеждат до това, че жалбоподателката е заявила, че обучението ѝ е проведено на територията на Р. Б., а не в страната издала дипломата –У.. В писменото становище към изпращането на преписката- се допълва, че в страната ни липсва акредитирано звено на Киевския славистичен университет, единствено което може да провежда обучение в съответствие с §4 от ДР на ЗВО.

От друга страна в жалбата се визира, че обучението е проведено в Б. под формата на дистанционно обучение, което не е забранено. Не се оспорва, че няма поделение на обучаващия университет в страна.

Съдът съображава, че процедурата е започнала по заявление №16/1350 от 4.03.2010г., с описание, че формата е дистанционна и с представени писмени доказателства- диплома за бакалавър по специалността „Финанси”. Първоначално лицето не е било попълнило мястото на провеждане на обучението и е предоставена подобна възможност с протокол №46 от 22.10.2007г. /л.18/. С протокол №74 от 21.01.2010г. –Комисията по чл.7, ал.2 от Наредбата-предлага да се откаже –л.60, по посочените съображения, че обучението е в нарушение на §4, ал.2 от ДР на ЗВО.

С оглед всичко изложено съдът приема следното:

Чл.12, ал.1 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобитото висше образование –посочва лимитирано основанията за отказ: по т.1 - когато се установят съществени различия между данните от представените документи и установените изисквания за придобиване на висше образование по същата и/или по сродна специалност в българските висши училища: по т.2-когато дипломата е издадена от чуждестранно висше училище, което не е признато от компетентен държавен орган на съответната страна за част от системата ѝ за светско висше образование и по т.3- когато след извършване на проверка се установи, че висшето училище не е издало представения документ, удостоверяващ завършено висше образование.

В обжалвания акт е посочена т.3 /нова след изм.ДВ бр.25/09г./ т.е. би следвало да има отразена словесната констатация, че Киевския университет в У. не е издал документ, който да удостоверява завършено висше образование. На второ място е посочен §4, ал.1 от ДР на ЗВО, съгласно който чуждестранни висши училища не могат да разкриват свои поделения на територията на Р. Б. /ал.2 визира, кога това може да се извърши/. От представените в превод документи е видно, че В. е придобила академична степен „Бакалавър” по специалността „Финанси” в Киевския славистичен университет в У.. Съгласно чл.17, ал.2, т.4 на ЗВО- „университетът” е такова висше учебно заведение, което обучава в степените "бакалавър", "магистър" и "доктор" в съответните основни области на науката. Ответникът твърди, че обучението се е провело на територията на страна – от звено на университета, което не е акредитирано, докато жалбоподателката визира, че се е обучавала дистанционно. Във връзка с последното- съдът намира, че посочената форма на обучение /дистанционна/ не е равнозначна на разкриването на филиал на чуждестранно учебно заведение в противоречие с изискванията на [ЗВО](#) и само по себе си не е нарушение на правилото на [§ 4, ал. 1 от ЗВО](#), в който смисъл е съдебната практика Решение №

2759 от 23.02.2011 г. по адм. д. № 15409/2010 г., 5 чл. с-в на вас, вкл. изразеното становище, че при дистанционното обучение обучаващият и преподавателят му са разделени по място, но не ги разделя по време с оглед комуникациите на съвременния свят Решение № 13761 от 17.11.2010 г. на ВАС по адм. д. № 1993/2010 г., VII о., Решение № 12257 от 21.10.2010 г. на ВАС по адм. д. № 2002/2010 г., VII о., при което обучение също се покрива съдържанието на учебния план и което води до извода, че се касае да форма равнозначна на редовната форма на обучение Решение № 17283 от 29.12.2011 г. на ВАС по адм. д. № 5919/2011 г., VII о. Съставът напълно споделя тези вече изразени становища по идентични казуси със същия университет и допълва, че дистанционната форма е подвид на редовната форма на обучение, при която има комуникация –словесна и визуална, но не и с физическо присъствие.

Следователно съдът прави извода, че след като не е налице фактическият състав на чл. 12, ал. 1, т. 3 от наредбата и §4, ал.1 от ЗВО -отказът, издаден на това основание, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Предвид всичко изложено, жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, като преписката се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението и респ.уважаването му, ако няма други основания за отказ.

Водим съдът и на основание чл.173, ал.2 пр.посл. от АПК

РЕШИ:

По жалба на В. Л. В. от [населено място]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №06-00-194 от 04.03.2010г. на Зам.министъра на образованието, младежта и науката, с което е отказано признаване на висше образование на В. по специалността „Финанси” на образователно-квалификационна степен „бакалавър” от Киевския славистичен университет, У..

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне съобразно мотивите.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок с касационна жалба чрез АССТГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: